

наочно продемонструвала структурну вразливість економіки України та нестійкість її фінансової системи. Без усунення структурних диспропорцій у галузевій структурі економічної системи та розривів у рівнях розвитку окремих сегментів фінансової системи найімовірнішим сценарієм розвитку України відбудеться уповільнення економічної динаміки та поглиблення дисбалансів фінансової системи.

Список використаних джерел

1. Лук'янець О. Методичні засади забезпечення стійкості фінансової системи країни: автореф. дис. канд. екон. наук: 08.00.08 / Лук'янець О.В.; Нац. банк України, Держ. ВНЗ «Укр. акад. банк. справи Нац. банку України». – Суми, 2014. – 20 с.
 2. Шемет Т. Интеграционные механизмы финансовой безопасности / Т. Шемет // Финансы и кредит. – №4. – 2013.
 3. Подкуйко М. Финансовая стабильность стран в условиях глобализации / М.С. Подкуйко // Финансовые исследования. – 2007. – №15. – С. 17–26.

4. Півняк Ю. Теорії й моделі фінансової стабільності: макроекономічний підхід / Ю.В. Півняк // Науковий вісник Ужгородського університету. Сер: Економіка. – 2013. – Вип. 4. – С. 76–81.

5. Бочі А. Тіньова економіка в Україні: причини та шляхи подолання / А. Бочі, В. Поворозник // Міжнародний центр перспективних досліджень (МЦПД). – Київ. – 2014. – Режим доступу: http://icps.com.ua/assets/uploads/files/t_novaeconom_kaukra_ni.pdf

6. Кухта П. Тінь в Україні: вплив на економіку [Електрон. ресурс] / П. Кухта // Регіональна економіка. – 2012. – Режим доступу: <http://real-economy.com.ua/publication/22/21545.html>

7. Schneider Friedrich Size and Development of the Shadow Economy of 31 European and 5 other OECD Countries from 2003 to 2011 [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.econ.jku.at/members/Schneider/files/publications/2011/ShadEcon31.pdf>

8. Кадеєва І. Прямі іноземні інвестиції як фактор становлення інноваційної економіки в Україні / І.В. Кадеєва // 36 наукових праць Харківського національного педагогічного університету ім. Г.С. Сковороди. Економіка. – 2014. – Вип. 14. – С. 193–199.

УДК 330.352.2

О.В. ГУК,

аспірант, Науково-дослідний економічний інститут Мінекономрозвитку і торгівлі України

Сутність та концептуальні засади конкурентоспроможності країни в контексті сталого розвитку

У статті сталий розвиток розглядається як сукупність трьох компонентів – екологічної цілісності, екологічної ефективності економічної діяльності та соціальної справедливості при доступі до благ. Досягнення сталого розвитку досягається на основі узгодження екологічних, економічних та соціальних складових розвитку і оцінюється через груповий показник, який складається із суми індексів, що характеризують рівень соціального, екологічного та економічного процесів.

Ключові слова: економічна політика, конкурентоспроможність, сталий розвиток, інноваційні технології, державні програми, європейські стандарти, оцінка конкурентоспроможності, нестабільна політична ситуація.

О.В. ГУК,

аспірант, Научно-исследовательский экономический институт Минэкономразвития и торговли Украины

Суть и концептуальные основы конкурентоспособности страны в контексте устойчивого развития

В статье устойчивое развитие рассматривается как совокупность трех компонентов – экологической целостности, экологической эффективности экономической деятельности и социальной справедливости при доступе к благам. Достижение устойчивого развития достигается на основе согласования экологических, экономических и социальных составляющих развития и оценивается через групповой показатель, который состоит из суммы индексов, характеризующих уровень социального, экологического и экономического процессов.

Ключевые слова: экономическая политика, конкурентоспособность, устойчивое развитие, инновационные технологии, государственные программы, европейские стандарты, оценка конкурентоспособности, нестабильная политическая ситуация.

O. GUK,

graduate student of Research economic institute Ministries of economic development of Ukraine

Essence and conceptual bases of competitiveness of the country in the context of a sustainable development

In article the sustainable development is considered as set of three components – ecological integrity, ecological efficiency of economic activity and social justice at access to the benefits. Achievement of a sustainable development is reached on the basis of coordination of ecological, economic and social components of development and estimated through a group indicator which consists of the sum of indexes which characterize the level of social, ecological and economic processes.

Keywords: economic policy, competitiveness, sustainable development, innovative technologies, state programs, European standards, competitiveness assessment, unstable political situation.

Постановка проблеми. Глибока криза української економіки обумовлена внутрішніми причинами, які виходять за межі фінансових проблем і супроводжуються економічним

спадом виробництва, зростанням безробіття, зниженням рівня життя широких верств населення. Для виходу з економічної кризи Україні слід, перш за все, підвищити конкурентоспро-

можність національної економіки. Проблема конкурентоспроможності національної економіки займає одне з визначальних місць у макроекономічній політиці розвинених країн світу. Насамперед це пов'язано з тим, що конкурентоспроможність можна вважати основною властивістю, яка має бути притаманна будь-якому економічному суб'єкту незалежно від національного або міжнародного рівня його функціонування.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Серед фундаментальних економічних досліджень фактично не існує праць, які хоча б частково не підіймали проблему національної конкурентоспроможності. Теоретичний генезис простежується від праць класиків А. Сміта, Т. Мальтуса, Д. Рікардо, Й. Шумпетера та інших до праць видатних економістів сучасності: Р. Барро, Г. Манківа, Д. Йоргенсена та багатьох інших.

Варто зазначити, що дослідженню проблем сталого розвитку, оцінці досягнень країн у цьому напрямі присвятили багато праць вітчизняні та зарубіжні вчені, зокрема Б. Данилишин, М. Деркач, Л. Гринів, А. Шапар, О. Гранберг, Г. Дейлі, Г. Одум та багато інших. Проблема оцінки складових сталого розвитку активно досліджується і міжнародними організаціями, такими як ООН, Світовий банк, Всесвітній економічний форум, Всесвітній фонд дикої природи тощо.

Як відомо, у сучасних умовах економіка України перебуває в умовах кризового стану, який супроводжується зниженням рівня реального ВВП, значним рівнем безробіття населення, недовірою до вітчизняного виробника, наповненістю українських ринків збуту імпортованими товарами низької якості, що, безумовно, негативно впливає на конкурентоспроможність економіки України у міжнародному аспекті. Як орієнтир у вирішенні цих аспектів проблеми у значній мірі сприяє державне регулювання, а також прийнятий Указ Президента України «Про Стратегію сталого розвитку «Україна-2020» [1].

Тому **метою статті** є дослідження сутності сталого розвитку, конкурентоспроможності країни, визначивши її складові елементи, оцінити стан запровадження концепції сталого розвитку в Україні за допомогою аналізу значень показників, які характеризують досягнення країни за окремими елементами розвитку.

Врахування так званих сталих принципів дасть можливість поєднати інтереси різних політичних, соціальних, економічних та екологічних сил в суспільстві, налагодити взаємозв'язки між ними, створити цілісну систему сталого розвитку. Це своєю чергою створить необхідні умови для досягнення поставлених цілей і завдань сталого розвитку.

Виклад основного матеріалу. Поняття «конкурентоспроможність» є центральним в оцінці позицій країн у світовому господарстві. Проте до теперішнього часу у вітчизняному та зарубіжному науковому співтоваристві не склалося стійкого системного уявлення про конкурентоспроможність.

Конкурентоспроможність країни на зовнішньому ринку являє собою комплексний механізм реалізації конкурентних переваг на основі ефективного використання наявних ресурсів з метою збільшення обсягів виробництва та реалізації товарів і послуг на світовому ринку. Саме цей аспект економіки передбачає виробництво продукції, що відповідає запитам міжнародного ринку і конкретних споживачів. Ці товари повинні мати високу якість і відповідати рівню світових стандартів.

До теперішнього часу оптимальна модель конкурентоспроможності поки ще не розроблена. Очевидно, що глобалізація,

економічний і соціальний прогрес, стійкість і конкурентоспроможність розвиваються паралельно та чинять вагомий вплив один на одного. Конкурентоспроможність має ґрунтуватися на широкому базисі економіки та суспільства.

У сучасних умовах виникає необхідність у проведенні дослідження з розробки нової концепції «стійка конкурентоспроможність», або «конкурентоспроможність у контексті сталого розвитку» в умовах глобалізації, причому більша частина досліджень, спрямованих як на сталий розвиток, так і на конкурентоспроможність, повинні взаємодіяти. Такі додаткові дослідження приведуть до появи нових теоретичних моделей, що описують відносини між міжнародною глобалізацією, економічним зростанням, стійким розвитком, благополуччям і конкурентоспроможністю. Світова практика свідчить, що нова стратегія зайнятості та економічного зростання в розвинених країнах, які належним чином будуть зосереджені на ключових галузях національної економіки, спрямовані на вжиття заходів підвищення потенціалу цих країн для стійкого зростання та конкурентоспроможності. Тому з цього погляду актуальним стає питання розробки нової концепції «конкурентоспроможність у контексті сталого розвитку» і підвищується необхідність у виявленні взаємозв'язків між стійким розвитком і конкурентоспроможністю.

Організація економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) пропонує під конкурентоспроможністю розуміти «здатність компаній, галузей, регіонів, нації чи наднаціональних регіонів, які під впливом міжнародної конкуренції одержують відносно високий коефіцієнт доходів і забезпечують рівень зайнятості на стійкій основі» [2]. За даними ОЕСР, конкурентоспроможність – це здатність країни виробляти товари та послуги за вільними і рівними ринковими умовами, які проходять випробування на міжнародному ринку і в той же час забезпечують довгострокове зростання рівня життя. Всесвітній економічний форум (ВЕФ) визначає конкурентоспроможність як «набір інститутів, політики, а також фактори, які визначають рівень продуктивності країни. Рівень продуктивності, своєю чергою, встановлює стійкий рівень процвітання, що може бути забезпечений економікою» [3]. Іншими словами, під конкурентоспроможною економікою, як правило, необхідно розуміти здатність забезпечення більш високого рівня доходів для своїх громадян.

Конкурентоспроможність полягає не тільки в економічному зростанні або підвищенні економічних показників, тут слід брати до уваги розгляд деяких «м'яких факторів» конкурентоспроможності, таких як навколишнє середовище, якість життя, технології, знання тощо. Економічне зростання є не що інше, як сума зростання створеного в усіх галузях країни ВВП. Потенціал зростання по всій країні може бути підвищений за рахунок збільшення місцевої та регіональної конкурентоспроможності та створення більш сприятливого клімату для розвитку підприємництва, інновацій та інвестицій. Сумісність сталого розвитку та конкурентоспроможності залежить від таких технологічних змін, які сприяють зниженню викидів забруднюючих речовин, поліпшенню ефективності використання природних ресурсів, землі та водокористування. Дотримання екологічного виміру стає найважливішим при виборі та розповсюдженні технологій в рамках конкурентоспроможності. З цього погляду стає важливим обговорення питань еколого-технологічних інновацій в ре-

алізації конкурентоспроможності господарюючих суб'єктів і політики сталого розвитку.

Стало очевидно, що економічне зростання, досягнуте за рахунок деградації навколишнього середовища, загрожує існуванню людини як біологічного виду, його фізичному і психологічному здоров'ю і, особливо, здоров'ю майбутніх поколінь. У цій ситуації у людини є єдиний вихід – знайти стійку рівновагу між економічним зростанням і збереженням сприятливого для неї середовища існування і вийти на траєкторію сталого розвитку. Більшість науковців сучасності глибоко переконані, що питання сталого розвитку повинні як ніколи стати головними питаннями сучасної економічної науки, оскільки реальне досягнення гідного життя, вирішення стратегічних проблем розвитку регіонів і зон, в тому числі і досягнення продовольчої безпеки країни, стає неможливим [4–6]. Без такого підходу тенденцію забезпечення сталого розвитку країни та її регіонів можна завести в глухий кут, і на порядку денному рано чи пізно постане питання розробки теоретичних і методологічних основ забезпечення сталого розвитку всього господарського комплексу країни.

Сучасний розвиток світової економіки і особливо процеси глобалізації світового господарства, що посилили взаємозалежність економік, формування глобальних товарних і фінансових ринків призвели до посилення інтересу до проблеми підвищення міжнародної конкурентоспроможності в країнах, включених в ці процеси. Питання конкурентоспроможності на рівні економіки за ступенем актуальності виходять на перше місце серед питань національної значимості, оскільки тісно пов'язані з досягненням динамічного економічного розвитку країни та підвищенням рівня життя її населення.

Проблема визначення рівня конкурентоспроможності національної економіки та розробки заходів його підвищення особливо загострилася після того, як світова фінансова та економічна криза внесли фундаментальні зміни як в динаміку розвитку світової економіки, так і в економічний розвиток величезної кількості країн, у тому числі що належать до найбільших економік, що впливає своєю чергою на розвиток світової економіки. Зміни, які відбулися, відповідно зробили помітний вплив на рівень конкурентоспроможності багатьох країн світу, в результаті чого в рейтингах за даним показником відбулися істотні зміни. Крім цього, наслідки світової фінансової та економічної кризи викликали процес коригування методик розрахунку показника конкурентоспроможності, які, як виявилось, не враховували чинники, які впливають на здатність національної економіки виробляти конкурентні на світовому ринку товари і послуги, одночасно підвищуючи рівень добробуту своїх громадян. Деякі зміни, що враховують зазначені трансформації, вже були включені в опубліковані дослідження в наступні після кризи, однак слід очікувати, що надалі такі методики піддадуться набагато більш значимим змінам. У даний час важливі для більшості країн світу проблеми вивчення того, які економіки займають вершини рейтингу конкурентоспроможності в майбутньому і які шляхи підвищення конкурентоспроможності для окремої економіки будуть найбільш ефективними, вирішуються в мінливих умовах функціонування всієї світової економіки. Таким чином, кожна країна в ситуації, коли немає єдиної думки про те, яким шляхом піде майбутній світовий розвиток після закінчення фінансової

та економічної кризи, повинна виробити стратегію підвищення національної конкурентоспроможності в цьому невизначеному майбутньому. Відкласти вирішення даного питання на посткризовий час, коли проявляться основні тенденції в подальшому розвитку світової економіки, неможливо, оскільки проблема підвищення конкурентоспроможності значною мірою пов'язана з вирішенням найважливіших питань для розвитку будь-якої країни – стійким економічним і соціальним розвитком, досягненням високого рівня життя населення.

Кількісне визначення конкурентоспроможності на макrorівні пов'язане з кількістю продукції, що реалізується і визначається такими показниками, як величина частки країни на світових ринках продукції. Однак такого визначення недостатньо для сучасного повного розуміння конкурентоспроможності, де відправною точкою є розуміння джерела процвітання нації. Національні стандарти життя визначаються продуктивністю економіки, яка вимірюється вартістю вироблених товарів і послуг на одиницю національного людського капіталу, капіталу та природних ресурсів. Продуктивність залежить як від вартості національних товарів і послуг, що вимірюється в цінах, які встановлюються на відкритих міжнародних ринках, так і від ефективності, з якою вони можуть бути зроблені. Продуктивність також залежить від здатності економіки мобілізувати доступні людські ресурси. Продуктивність дозволяє нації підтримувати високий рівень заробітної плати, сильну валюту і привабливий рівень доходу на вкладений капітал, а отже і високий рівень життя.

Водночас зв'язок продуктивності та конкурентоспроможності враховується в багатьох визначеннях конкурентоспроможності, що наводяться відомими дослідниками і міжнародними організаціями. Хоча часто під продуктивністю в цих визначеннях розуміється можливість виробляти конкурентні товари. Наприклад, в ранніх роботах «Європейського форуму з розвитку менеджменту» промислова конкурентоспроможність визначалася як здатність підприємців сьогодні і в майбутньому виробляти і продавати на національному та світовому ринку товари, які за ціною і якістю більш привабливі, ніж в іноземних або національних конкурентів [8]. Разом із розвитком теорії міжнародної конкурентоспроможності визначення цього терміна помітно модифікувалися в напрямку ускладнення і розширення охоплення факторів, що впливають на конкурентоспроможність економіки.

Одне з найбільш змістовних визначень того періоду дає Міжнародний форум з розвитку менеджменту, що визначає конкурентоспроможність як галузь економічного знання, яка аналізує факти і політику, формує здатність нації створювати і підтримувати середовище, що витримує створення постійно зростаючої вартості на своїх підприємствах і зростаюче процвітання свого народу.

У сучасних умовах обмежити поняття міжнародної конкурентоспроможності тільки успіхом торговельних операцій країни на зовнішніх ринках або продуктивністю національних компаній неможливо, так само як, наприклад, обмежити все управління конкурентними перевагами економіки маніпуляціями з валютним курсом, хоча ці компоненти, безумовно, є важливими, що чинять вплив на рівень конкурентоспроможності окремої країни. На наш погляд, визначення міжнародної конкурентоспроможності має включати як комплекс

МАКРОЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ СУЧАСНОЇ ЕКОНОМІКИ

умов, так і цілі досягнення більш високого рівня національної конкурентоспроможності. Ґрунтуючись на тлумаченні конкурентоспроможності провідними експертами у цій галузі, таких як В. Андріанов [8], С.Ю. Хамініч [9], В.Г. Бодров [10], варто запропонувати таке формулювання визначення національної конкурентоспроможності: конкурентоспроможність – це набір факторів, інститутів і напрямків політики, що визначають рівень продуктивності в країні і дозволяють зберігати або підвищувати реальні доходи населення.

У досягненні високої конкурентоспроможності визначена національна ідея України, проте досі в економічній науці немає однозначного трактування і суворого визначення цього поняття, що ускладнює можливість її адекватної оцінки. Узагальнюючи розробки вітчизняних вчених, можна вважати, що конкурентоспроможність країни характеризує її положення на світовому ринку і відображає здатність вітчизняних економічних суб'єктів в умовах вільної сумлінної конкуренції продавати товари та послуги, що задовольняють вимоги світового ринку, реалізація яких підвищує суспільний добробут.

Серед найбільш поширених методичних підходів до оцінки рівня конкурентоспроможності країни виступають методики Світового банку [11], Всесвітнього економічного форуму [12].

Конкурентоспроможність країни розраховується за формулою:

$$K_n = I_n + I_e + I_z + I_\sigma + I_k + I_{\text{бан}} + I_\phi + I_{\text{фф}} = 100 \text{ балів} \quad (1)$$

$$100 \text{ балів} = 25 + 25 + 10 + 10 + 10 + 5 + 5 + 5 \text{ (табл. 1).}$$

Отже, оцінка конкурентоспроможності країни має вагомe значення у сучасних мінливих умовах. Існує значна кількість методик обчислення конкурентоспроможності національної економіки, проте найбільш ефективним є поєднання методик обчислення з урахуванням факторів впливу на міжнародну конкурентоспроможність держави в контексті сталого розвитку. Теорія сталого розвитку є альтернативою парадигмі економічного зростання, що ігнорує екологічну небезпеку. Її формування здійснювалося внаслідок поступового усвідомлення суспільством природоохоронних, економічних і соціальних проблем, які впливають на стан природного середовища.

В Україні у світлі останніх подій актуальними є такі чинники конкурентоспроможності як зовнішня конкурентоспроможність, внутрішня конкурентоспроможність, конкурентоспроможність за ресурсами, конкурентоспроможність фінансової системи, конкурентоспроможність системи охорони здоров'я, конкурентоспроможність системи освіти, конкурентоспроможність науки. Сьогодні в Україні складна політична та еко-

Оцінка конкурентоспроможності країни

Показники	Складові елементи	Критерії оцінки	Примітки
1. Політичний ризик, (п)	Можливість неплатежів по поставкам продукції (надання послуг) Невиплати за позиками, фінансовими зобов'язаннями, дивідендах Неможливість репатріації вкладених капіталів	max = 25 балів	Чим менше ризик, тим вище рейтингова оцінка
2. Економічні перспективи, /е	Прогноз розвитку на даний рік Прогноз на наступний рік	max = 25 балів	
3. Зовнішня заборгованість, /з /з = A + (B x 10) – (C x 10)	Відношення сумарного боргу країни до ВВП, A Відношення боргу до суми експорту, B Сальдо платіжного балансу за поточними операціями до ВВП, C	max = 10 балів	Чим нижче чисельне значення за формулою, тим вище рейтинг
4. Борг у зв'язку з дефолтом або у зв'язку з реструктуризацією боргу, /б	Виконання (невиконання) фінансових зобов'язань або перенесення терміну сплати по всій заборгованості	max = 10 балів	Максимальний бал отримують країни, у яких не було платежів; 0 балів – у кого невиконання фінансових зобов'язань або перенесено термін
5. Кредитний рейтинг (рейтинг платоспроможності по кредитних боргах), /к		max = 10 балів	Максимум балів найбільш платоспроможним фірмам Оцінка за даними провідних рейтингових фірм світу (Moody's, Standard & Poor's, Fitch)
6. Доступ до банківських ресурсів, /бан	Відношення приватних, довгострокових, негарантованих позик до ВВП	max = 10 балів	Джерело оцінок Global Development Finance
7. Доступ до короткострокових фінансових ресурсів, /ф	Можливість отримання ресурсів на ринку капіталу без проблем. Можливість отримання ресурсів на ринку капіталу без проблем в 95% випадків. Доступ не складає особливих проблем. Доступ можливий залежно від ситуації на ринку капіталу. Доступ не виключається за певних умов. Доступ взагалі не можливий	max = 5 балів = 4 бали = 3 бали = 2 бали = 1 бал = 0 балів	
8. Доступ до форфейтингових послуг, /фф	Доступ не пов'язаний із ризиками	max = 5 балів	Джерела: Morgan Crenfell, Trade Finance, Standard Bank, відділення Mc Kinsky

номічна ситуація, яка змушує значні резерви витратити на військовий сектор та підвищення обороноздатності, але це в цілому не підвищує конкурентоспроможності національної економіки, тому слід якнайшвидше локалізувати збройні конфлікти і будувати економічну модель підвищення конкурентоспроможності економіки нашої держави. Все це спонукає до розробки моделей сталого розвитку національної економіки, що сприятиме тільки підвищенню конкурентоспроможності держави на світовому рівні. На сучасному етапі Україна здійснила визначальний крок на шляху до свого успіху, а саме обрало вектор економічного розвитку держави в бік євроінтеграції. Революція гідності та боротьба за свободу України створили нову українську ідею – ідею гідності, свободи і майбутнього. Наша країна переходить у нову епоху історії і отримує унікальний шанс побудувати нову Україну. Прийнята державна Стратегія сталого розвитку держави якраз і визначає мету, вектори руху, дорожню карту, першочергові пріоритети та індикатори належних оборонних, соціально-економічних, організаційних, політико-правових умов нового становлення та розвитку України. Європейські стандарти змушують економіку України розвиватися на основі моделі сталого розвитку, і тільки такий шлях сприятиме підвищенню конкурентоспроможності України на світовій арені.

Висновки

На основі викладеного вище можна сформулювати такі висновки.

1. Для забезпечення сталого розвитку держави, потрібно проведення структурних реформ та, як наслідок – буде підвищено стандарти життя. Але для цього, передусім, необхідно відновити макроекономічну стабільність, забезпечити зростання економіки екологічно невиснажливим способом, створити сприятливі умови для ведення господарської діяльності.

2. Потрібно оптимізувати внутрішнє середовище, а саме: наростити виробничий потенціал в середині країни, здійснити імпортозаміщення, протекціоністські заходи, зменшити податкове навантаження, підвищити якості вітчизняної продукції, яка б відповідала міжнародним стандартам, що призведе в свою чергу до збільшення ВВП та збалансуванню державного бюджету.

3. Для забезпечення гарантій безпеки держави, бізнесу та громадян, захищеності інвестицій і приватної власності Україна має стати державою, що здатна захистити свої кордони та забезпечити мир не тільки на своїй території, а й у європейському регіоні. Основну увагу тут потрібно приділити безпеці життя та здоров'я людини, безпечному стану довкілля, ефективному використанню наявних ресурсів, розробці моделі економіки на основі сталого розвитку.

4. Окремий акцент – на податкову реформу. Створити просту, економічно справедливою, з мінімальними затрата-

ми часу на розрахунок і сплату податків, що, своєю чергою, створило б необхідні умови для сталого розвитку національної економіки та забезпечило б достатнє наповнення держбюджету і місцевих бюджетів.

5. Для забезпечення сталого розвитку національного господарства, потрібна ефективна програма енергозалежності, головним завданням якої повинно бути: енергетична безпека і перехід до енергоефективного та енергоощадного використання, споживання енергоресурсів із впровадженням інноваційних технологій.

6. На сьогодні, виходячи з аналізу передумов конкурентоспроможності вітчизняної економіки, головною завадою є нестабільна політична ситуація, що значно загострилась у сучасних складних умовах, а також значна сума зовнішньої заборгованості, що, безумовно, тільки знижує загальний рівень конкурентоспроможності.

Список використаних джерел

1. Указ Президента України №5/2015 «Про Стратегію сталого розвитку «Україна-2020» [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/documents/18688.html>
2. Competitive Cities: A New Entrepreneurial Paradigm in Spatial Development. OECD Territorial Review, 2007
3. The Global Competitiveness Report 2014–2015: Full Data Edition [Electronic resource]. – World Economic Forum. – Mode of acces: http://www3.weforum.org/docs/WEF_GlobalCompetitivenessReport_2014-15.pdf
4. Полунеев Ю. Конкурентоспроможність країни як національна ідея / Ю. Полунеев // Дзеркало тижня. – 2005. – №10(538).
5. Гончарук Т.І. Конкурентоспроможність національної економіки: критерії визначення та динаміка розвитку / Т.І. Гончарук // Проблеми і перспективи розвитку банківської системи України: зб. наук. праць. – 2004. – Т. 10.
6. Брижань І.А. Умови та чинники переходу України до моделі сталого розвитку / І.А. Брижань // Вісн. Полтав. держ. аграр. акад.. – 2013. – №1. – С. 128–133. – Бібліогр.: 14 назв. – укр.
7. Rapport sur la competitivite industrielle internationale // European Management Forum, Paris, France. – 1984. – 536 p.
8. Андрианов В. Конкурентоспособность России в мировой экономике / В. Андрианов // Экономист. – 1997. – №10. – С. 37–47.
9. Хамініч С.Ю. Конкурентоспроможність національної економіки: особливості, пріоритети та проблеми / С.Ю. Хамініч // Актуал. проблеми економіки. – 2007. – №4. – С. 20–26. – Бібліогр.: 13 назв. – укр.
10. Бодров В. Г. Основи конкурентоспроможності економіки України / В. Г. Бодров // Фінанси України. – 2007. – №9. – С. 67–74. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Fu_2007_9_9.pdf
11. IMF Rapport sur la competitivite industrielle internationale. Paris, 2004.
12. The Global Competitiveness Report 2008–2009 // www.weforum.org/documents/GCRO809/index.html